

23 Οκτωβρίου, 1992

[ΠΙΚΗΣ, ΝΙΚΗΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ, Δ/στές]

UNION DE COOPERATIVES AGRICOLES DE CEREALES DE
SEMENCES,

Εφεσεύοντες,

v.

ΑΡΑΚ ΑΓΡΟ ΙΝΔΥΣΤΡΙΑΣ ΛΤΔ, ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ (Αρ. 2)

Εφεσιβλήτων.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 7974).

Πολιτική Δικονομία — Εγγύηση για τα έξοδα — Ευρεία διακριτική εξουσία του Δικαστηρίου — Περιορισμοί υπό τις οποίες ασκείται — Καθυστέρηση στην υποβολή αίτησης δυνατόν να επηρεάσει την άσκηση της διακριτικής εξουσίας του Δικαστηρίου, αλλά στην παρούσα περίπτωση κρίθηκε ότι ορθά είχε ασκηθεί η διακριτική εξουσία του Δικαστηρίου.

Η ενάγουσα ήταν μόνιμη κάτοικος εξωτερικού. Στις 14.9.87 είχε παράσχει εγγύηση προς όφελος της εφεσιβλήτης 1 για τα έξοδα ύψους ΛΚ600. Με νέα αίτηση ζητήθηκε παροχή εγγύησης για τα έξοδα και στην εφεσιβλήτη 2 ως επίσης και αύξηση του ποσού της εγγύησης προς όφελος της εφεσιβλήτης 1. Το πρωτόδικο Δικαστήριο με απόφασή του ημερομηνίας 23.9.89 διέταξε την παροχή εγγύησης ΛΚ1.200 προς την εφεσιβλήτη 2 και την αύξηση του ποσού της εγγύησης που είχε παρασχεθεί προς την εφεσιβλήτη 1 από ΛΚ600 σε ΛΚ1.200. Κατ' έφεση η εφεσεύουσα ισχυρίστηκε ότι είχε υπάρξει υπέρμετρη αργοπορία στην υποβολή της αίτησης και ότι είχε προκληθεί καθυστέρηση στην εκδίκαση της υπόθεσης.

Αποφασίσθηκε ότι:

Η δικαιοδοσία του Δικαστηρίου να διατάσσει την παροχή εγγύησης για τα έξοδα δυνάμει της Δ.60 Θ.1 των Θεσμών Πολιτικής Δικονομίας, είναι ευρύτατη γιατί οι θεσμοί δεν καθορίζουν τα κριτήρια για την άσκηση της. Αν και δεν αποκλείεται σε περίπτωση καθυστέρησης υποβολής της αίτησης να οδηγηθεί ένα Δικαστήριο στην απόρριψη του αιτήματος, στην παρούσα περίπτωση το πρωτόδικο Δικαστήριο είχε επισημάνει και εξετάσει την καθυστέρηση αλλά θεώρησε ότι υπό τις περιστάσεις δεν συνέτρεχε λόγος για να απορρίψει το αίτημα των εφεσιβλήτων. Εξάλλου η Δ.60 Θ.1 των Θεσμών ρητά προβλέπει ότι η εγγύηση μπορεί να διαταχθεί σε οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας. Κατά συνέπεια, δεν συνέτρε-

1 Α.Α.Δ. Union des Cooperatives v. Apak Agro (Αρ. 2)

χε οποιοσδήποτε λόγος για επέμβαση το Εφετείου στην άσκηση της διακριτικής εξουσίας του πρωτόδικου Δικαστηρίου.

Η έφεση απορρίφθηκε με έξοδα.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

5

Alahmari v. Alia, Π.Ε. 6766, απόφαση 7.6.90

Evans v. Bartlam [1937] 2 All E.R. 646

Kohn v. Rinson & Stafford (Brod) Ltd [1947] 2 All E.R. 839

Porzelack (KG) v Porzelack (UK) Ltd [1987] 1 All E.R. 1074

Lindsay Parkinson Ltd v. Triplan Ltd [1973] 2 All E.R. 273

10 Έφεση.

Έφεση από τους ενάγοντες κατά του διατάγματος του Επαρχιακού Δικαστηρίου Πάφου (Κορφυώτης, Πρ. Α.Ε.Δ.) που δόθηκε στις 23 Σεπτεμβρίου, 1989 (Αρ. Αγωγής 1307/87) με το οποίο είχε εγκρίνει (α) την παροχή εγγύησης ύψους £1.200 από την εφεσείουσα - ενάγουσα στην εφεσίβλητη - εναγομένη 2 για εξασφάλιση των εξόδων της στη δίκη σε περίπτωση που την κερδίζει, και προς όφελος της εφεσίβλητης - εναγομένης 1 στις 14/9/87 από £600.- σε £1.200.-

20 Χρ. Γεωργιάδης, για τους εφεσείοντες.

Π. Σιβιτανίδης και Λ. Μαυρίκιος, για τους εφεσίβλητους.

Cur. adv. vult.

25 ΠΙΚΗΣ, Δ: Την απόφαση του δικαστηρίου θα δώσει ο δικαστής Σ. Νικήτας.

ΝΙΚΗΤΑΣ, Δ.: Αντικείμενο της έφεσης είναι διάταγμα του Επαρχιακού Δικαστηρίου Πάφου ημερ. 23/9/89 με το οποίο είχε εγκρίνει (α) την παροχή εγγύησης ύψους £1.200 από την εφεσείουσα-ενάγουσα στην εφεσίβλητη - εναγομένη 2 για εξασφάλιση των εξόδων της στη δίκη σε περιπτώ-

ση που την κερδίζει, και (β) την αύξηση του ποσού της εγγύησης που παρασχέθηκε προς όφελος της εφεσίβλητης-εναγόμενης 1 στις 14/9/1987 από £600 σε £1.200.

Η εφεσείουσα έχει συσταθεί ως νομική οντότητα στη Γαλλία. Η έδρα και το κέντρο των δραστηριοτήτων της 5 βρίσκεται στη χώρα εκείνη. Ο δικηγόρος της αναγνώρισε - και ήταν εκ των πραγμάτων υποχρεωμένος να το κάμει - ότι ο πρωτόδικος δικαστής είχε δικαιοδοσία να χορηγήσει τις παραπάνω θεραπείες δεδομένου ότι πρόκειται για αλλοδαπό οργανισμό που έχει τη συνήθη κατοικία του στο 10 εξωτερικό χωρίς οποιοδήποτε περιουσιακό στοιχείο στην Κύπρο. Παραπονείται όμως πως στη συγκεκριμένη αυτή περίπτωση δεν άσκησε σωστά την εξουσία του.

Ο πρώτος και κυριώτερος λόγος που προβλήθηκε είναι η αργοπορία στην υποβολή των σχετικών αιτήσεων. Μία 15 παρεμφερής εισήγηση είναι πως παραβιάστηκε η αρχή της ακωλύτου διεξαγωγής της δίκης γιατί η αργοπορημένη κατάθεση τους προκάλεσε καθυστέρηση στην εκδίκαση της υπόθεσης.

Η εξουσία του δικαστηρίου να διατάζει εγγυοδοσία σε 20 σχέση με τα έξοδα της δίκης ρυθμίζεται από τη Δ.60 θ. 1 του Διαδικαστικού Κανονισμού Πολιτικής Δικονομίας. Οπως επιβεβαιώθηκε για πολλοστή φορά στην Π.Ε. 6766 *Abdulla - Ahmad Alahmari v. Alia The Royal Jordanian Airline* ημερ. 7/6/90 η ευχέρεια που απονέμεται στο δικα- 25 στήριω έχει διακριτικό χαρακτήρα. Τούτο συνάγεται από τη χρήση της λέξης "may" (δύναται) στη Δ.60 θ.1. Η δικαιοδοσία του δικαστηρίου είναι ευρύτατη γιατί οι θεσμοί δεν καθορίζουν τα κριτήρια για την άσκηση της. Είναι αξιοσημείωτη η αναπτυξη του Λόρδου Wright στην *Evans* 30 *v. Bartlam* [1937] 2 All E.R. 646 στη σελ. 655:

"I see no reason to interfere with the judge's order. The respondent's counsel in my judgment has entirely failed to satisfy the onus of showing that the judge was wrong. Order 27, r. 15, gives a discretion untrammelled in terms: it 35 does not even require an affidavit as a condition and the

discretion may be exercised on any proper material, though in practice an affidavit is generally required. To quote again from Bowen L.J. in *Gardner v. Jay* (1885) 29 Ch. D. 50 at 58: "When a tribunal is invested by Act of Parliament or by rules with a discretion, without any indication in the Act or rules of the grounds upon which the discretion is to be exercised, it is a mistake to lay down any rules with a view of indicating the particular grooves in which the discretion should run, for if the Act or the rules did not fetter the discretion of the judge why should the court do so?" Similarly it has been held by the Court of Appeal in *Hope v. Great Western Railway Co.* [1937] 1 All E.R. 625, that the discretion to grant or refuse a jury in King's Bench cases is in truth, as it is in terms, unfettered. It is, however, often convenient in practice to lay down, not rules of law, but some general indications, to help the court in exercising the discretion, though in matters of discretion no one case can be an authority for another. As Kay, L.J., said in *Jenkins v. Bushby* (1891) 1 Ch. 484 at 495, "the court cannot be bound by a previous decision, to exercise its discretion in a particular way, because that would be in effect putting an end to the discretion". A discretion necessarily involves a latitude of individual choice according to the particular circumstances, and differs from a case where the decision follows *ex debito justitiae* once the facts are ascertained."

Χρήσιμη αναφορά μπορεί να γίνει σε ακόμη δύο αγγλικές αποφάσεις. Στην *Kohn v. Rinson & Stafford (Brod) Ltd.* [1947] 2 All E.R. 839 ο δικαστής Denning με τη λιτότητα και πυκνότητα του λόγου που τον χαρακτηρίζει είπε σχετικά:

"The law on the matter is plain, that it is in the discretion of the court to order security for costs, but it does so as a matter of course when a plaintiff is out of the jurisdiction and there are no assets of the plaintiff which can be reached within the jurisdiction, the reason being that if a judgment is thereafter obtained by the defendant

against the plaintiff for costs such an order cannot be enforced by the direct process of the English court."

Είναι επίσης αξιοπρόσεκτη η αντιμετώπιση στην πολύ μεταγενέστερη υπόθεση *Porzelack (KG) v. Porzelack (UK) Ltd* [1987] 1 All E.R. 1074 στη 1077:

5

".....it seems to me that I have an entirely general discretion either to award or refuse security, having regard to all the circumstances of the case. However, it is clear on the authorities that, if other matters are equal, it is normally just to exercise that discretion by ordering security against a non-resident plaintiff. The question is what, in all the circumstances of the case, is the just answer."

10

Δεν αποκλείεται να υπάρχουν περιπτώσεις που η καθυστέρηση του διαδικου να αποταθεί για ασφάλεια εξόδων σε συσχετισμό με άλλους ενισχυτικούς παράγοντες δυνατό να προσανατολίσει ένα δικαστήριο στην απόρριψη τέτοιου αιτήματος (βλέπε *Lindsay Parkinson Ltd. v. Triplan Ltd* [1973] 2 All E.R. 273). Όμως ο δικαστής εδώ δεν παραγνώρισε την καθυστέρηση. Την επισημαίνει. Ιδιαίτερα αναφορικά με την εφεσίβλητη 2. Έκρινε όμως ότι σε συνδυασμό με άλλα στοιχεία που σχετίζονται με τη βασιμότητα της υπεράσπισης και την πορεία που πήρε η υπόθεση, η βραδύτης με την οποία ενήργησαν οι εφεσίβλητοι δεν ήταν αρκετή για να τους αρνηθεί θεραπεία. Εξάλλου με τη ρητή διάταξη της Δ. 60 θ.1 η εγγύηση μπορεί να δοθεί σε οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας. Με τα δεδομένα αυτά βρίσκουμε ότι ο πρωτόδικος δικαστής δεν είχε υπερβεί τα ακραία όρια της διακριτικής του ευχέρειας.

15

20

25

Προβλήθηκε επίσης ο ισχυρισμός ότι το δικαστήριο έλαβε υπόψη εξωγενές στοιχείο δηλαδή την ανταπαιτήση της εφεσίβλητης που κυμαίνεται μεταξύ £25.000 και £50.000 ενώ η κλίμακα της αγωγής δεν υπερβαίνει τις £10.000. Είναι εν τούτοις φανερό από το κείμενο της απόφασης πως ότι συνεκτιμήθηκε από το δικαστήριο δεν ήταν το ποσό της ανταξίωσης, αλλά εκείνο της αγωγής.

30

35

1 Α.Α.Δ. Union des Cooperatives v. Arak Agro (Αρ. 2) Νικήτας, Δ.

Καταλήγουμε ότι ο πρωτόδικος δικαστής δεν έσφαλε στην άσκηση της εξουσίας του να εκδώσει το προσβαλλόμενο διάταγμα. Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα σε βάρος της εφεσείουσας.

Η έφεση απορρίπτεται με έξοδα.